

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 97.818 van 13 juli 2001
in de zaak A. 107.026/XIV-5368.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat M. WILLEMET,
kantoor houdende te 1040 BRUSSEL,
Nijverheidsstraat 42, bus 7

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Ethiopische nationaliteit, op 7 juli 2001 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 30 november 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 11 juli 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 9 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 juli 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. WILLEMET, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 25 september 2000 en zich vluchteling verklaart op 17 oktober 2000; dat op 30 november 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 28 juni 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en

dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij het volgende aanvoert:

"In haar beroep tot nietigverklaring wenst verzoekster een enig middel aan te voeren, gesteund op de schending van het verplicht van geëigende en voldoende motivatie;

De bestreden beslissing werd essentiël gesteund op het feit dat verzoekster geen kennis van de geschiedenis en van de geografie van Eritrea had, en dat ze geen verklaringen kon geven aangaande haar reisweg terwijl de persoonlijke toestand niet werd onderzocht.

Het niveau van opleiding van verzoekster werd niet bekeken.

De beslissing schijnt essentiël op oppervlakkige elementen te worden gegrond; Alle beslissingen kunnen niet worden gesteund op dezelfde motivatie, zoals het geval lijkt te zijn.

Verzoekster denkt dat haar huidige situatie als 'vrouw' en als afkomstige uit een verdrukte minderheid en dat haar moeilijkheden omwille haar etnische origine niet werden gezien.

Van wat voorafgaat dient te worden beschouwd dat de motivatie niet adequaat en onvoldoend is.";

4. Overwegende dat in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij betoogt, de bestreden beslissing niet essentieel lijkt te zijn gesteund "op het feit dat verzoekster geen kennis van de geschiedenis en van de geografie van Eritrea had, en dat ze geen verklaringen kon geven aangaande haar reisweg"; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op omstandige wijze uiteenzet waarom de aanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk en kennelijk ongegrond is; dat op het eerste gezicht die redenen drieërlei zijn; dat de commissaris-generaal vooreerst vaststelt dat de verzoekende partij op geen enkele manier aannemelijk maakt dat haar vader en haar echtgenoot van Eritrese afkomst zijn en dat gezien het

feit dat de asielmotieven van de verzoekende partij net betrekking hebben op de Eritrese afkomst van de vader en van de echtgenoot, deze vaststellingen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de motieven van de asielaanvraag; dat ten tweede de vrees voor vervolging van de verzoekende partij omwille van de etnische origine van haar vader en echtgenoot en een mogelijke gedwongen deportatie naar Eritrea wordt gerelativeerd doordat de verzoekende partij stelt dat zij slechts voor het eerst problemen kreeg met de Ethiopische autoriteiten in juli 2000 terwijl het conflict dat aan de grondslag lag van de arrestaties en gedwongen deportaties reeds in mei 1998 een aanvang nam, dit terwijl de partijen in juni 2000 een wapenstilstand sloten en er sindsdien geen uitwijzingen van etnisch Eritreërs meer plaatsvonden en dat beide landen op 12 december 2000 een vredesverdrag sloten; dat ten derde de geloofwaardigheid van het relaas van de betrokkene ondermijnd wordt door een aantal bijzonder vage verklaringen met betrekking tot haar reisweg; dat het eerste motief het determinerende motief lijkt te zijn; dat de commissaris-generaal dit als volgt formuleert :

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat betrokkene het op geen enkele manier aannemelijk maakt dat haar vader en echtgenoot van Eritrese afkomst zijn. Zo brengt ze geen enkel document aan waaruit hun Eritrese afkomst blijkt, noch enig ander begin van bewijs voor hun vermeende Eritrese origine. Verder verklaarde betrokkene tijdens het eerste verhoor door het Commissariaat-generaal niet te weten tot welke etnie haar vader en echtgenoot behoren, noch waar in Eritrea de ouders van haar echtgenoot geboren werden (...). Voorts verklaarde ze tijdens het eerste verhoor door het Commissariaat-generaal niet te weten waar in Eritrea haar vader geboren werd (...), terwijl ze tijdens het tweede verhoor beweerde dat hij in Keren werd geboren (...). Op de vraag Keren te situeren kon zij echter geen antwoord geven (...). Overigens stelde betrokkene tijdens het tweede verhoor door het Commissariaat-generaal niets te weten over Eritrea en kon ze geen enkele in Eritrea voorkomende etnie opnoemen (...). Gezien het feit dat de asielmotieven van betrokkene net betrekking hebben op de Eritrese afkomst van haar vader en echtgenoot,

doen deze vaststellingen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de motieven voor haar asielaanvraag.";

dat de verzoekende partij op het eerste gezicht dit motief, dat nochtans de kern van de redenen raakt waarop haar asielaanvraag steunt, niet met concrete gegevens weerlegt; dat zij zich immers in haar middel beperkt tot het aanvoeren van algemene bemerkingen, m.n. dat het niveau van verzoeksters opleiding niet werd bekeken, noch "haar huidige situatie als "vrouw" en als afkomstige uit een verdrukke minderheid"; dat daargelaten het feit dat deze algemeenheden niet op haar concrete dossier worden betrokken, deze op het eerste gezicht hoe dan ook niet dienend zijn; dat op het eerste gezicht immers in redelijkheid ook van een verzoekende partij met een geringe schoolopleiding mag worden verwacht dat zij minstens de etnische afkomst van haar vader en van haar echtgenoot kan aannemelijk maken zeker indien deze afkomst, zoals te dezen, het determinerende asielmotief lijkt te zijn en temeer dat redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de beslissing van een persoon om zijn land te ontvluchten dermate fundamenteel en ingrijpend is, dat hij normaliter bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen inzonderheid wat de kern van de door hem naar voor gebrachte asielmotieven betreft; dat hetzelfde op overeenkomstige wijze geldt in hoofde van een verzoekende partij die zich beroept "op haar huidige situatie als "vrouw" en als afkomstige uit een verdrukke minderheid"; dat in deze stand van het geding de verzoekende partij niet aantoonst dat de eerste verwerende partij wat dit determinerende motief betreft, de door de verzoekende partij aangevoerde plicht van "geëigende en voldoende motivatie" heeft miskend; dat de kritiek dat de verzoekende partij geen verklaring kon geven aangaande de reisweg zich op het eerste gezicht richt tegen een overtollig motief, derwijze dat, mocht deze kritiek ernstig zijn, ze de wettigheid van de

bestreden beslissing niet vermag aan te tasten; dat de verzoekende partij verder niet toelicht welke de "oppervlakkige elementen" zijn waarop de bestreden beslissing schijnt te zijn gegrond; dat in deze stand van het geding het enig middel niet ernstig is;

5. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op dertien juli tweeduizend en één,
door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.